

Lacrimile și Învierea

ÎNVIEREA DOMNULUI

Pastor GHIȚĂ MOCAN
Biserica Pentecostală
Filadelfia Oradea

Părea o dimineață ca oricare alta și totuși nu era. Frământată și tristă, Maria Magdalena pornise spre livada unde-L îngropaseră pe Domnul ei. Împreună cu ea, în chip nevăzut, „o nădejde albă, ușoară ca răsfângerea licărită a unui țărsm smălțat cu crini și argint, urca domoală în zvâcnirea stelelor, biruind tot mai semeț scânteierea și clipocirea nopții” – cum descrie, poetic, Giovanni Papini.

Pe când noaptea încă se târguia cu ziua și soarele n-o biruise deplin, iat-o aici, în fața grotei. Credeți că acest detaliu, al graniței dintre noapte și zi, este întâmplător? Nicidecum! El ne amintește de acea ocazie când, după o noapte primejdioasă, pe mare, ucenicii primesc vizita neașteptată a Mântuitorului care îi și salvează (Matei 14,22-33). Maria Magdalena se afla și ea, fără să-și dea seama, în acest ceas al teofaniei, în iminența unei minuni de neimaginat. Numai că, spre deosebire de ucenicii de altădată, ea nu avea de luptat cu valurile, ci cu absența: piatra era mișcată, dar mormântul era gol (Ioan 20.1). Ce să facă într-o asemenea situație? La cine să alerge? Gândul îi zboară la Petru, ucenicul scos din valuri și decanul de vârstă al celor doisprezece. Trecuse și el printr-o noapte grea, a lepădării, însă dimineața îl găsisese totuși căit, cu toate lacrimile plânse (Mat. 26.69-75).

Așa-l găsește Maria Magdalena când îl cheamă în ajutor, dar nu-l uită nici pe Ioan, ucenicul pe care-L iubea Isus (Ioan 20.2-10). Și iată-i pe cei doi – vârstnicul și tânărul – alergând spre

mormânt unde constată exact același lucru: fâșiile sunt jos, ștergarul e făcut sul. Dar trupul? Unde e trupul lui Isus? Cine să-L fi luat și, mai ales, unde să-L fi pus? Iată întrebări sfredelitoare pentru cei care – după cum ne spune evanghelistul – „nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învie din morți” (Ioan 20.9). Și se întorc ucenicii la ale lor, fără niciun deznodământ, fără nicio lămurire. Într-o lume a bărbaților, ca cea din secolul I, nu reușiseră să fie de ajutor. Ba dimpotrivă, înmulțiseră și ei cercul tot mai apăsător al îngânduraților.

Maria, însă, nu se întoarce acasă. Pur și simplu „ședează afară lângă mormânt și plângea” (Ioan 20.11). În vreme ce Petru și Ioan vor fi ajuns acasă, în spațiul acela unde omul își trăiește marile bucurii și marile dureri ale vieții, ea rămâne afară, într-o singurătate suspectă. Nimeni, în condiții obișnuite, nu alege izolarea și riscul în schimbul atmosferei calde a căminului și-a celor dragi. Dar ce-o face pe Maria totuși să plângă? Probabil neputința de a descâlci misterul, dar și incapacitatea celor doi bărbați de a-l elucida. Însă cel mai mult o durea absența trupului lui Hristos, fie el și înhumat. Cu această sfâșiere se uită și ea, dezamăgită, înăuntru.

Această privire înlăcrimată avea să declanșeze, însă, minunea. Maria Magdalena vede ceea ce apostolii nu văzură, aude ce ei nu auziră. Erau doi îngeri înveșmântați în alb, unul la cap și altul la picioare, chiar în locul unde fusese întins cu puțin timp înainte trupul Domnului. Ne putem ima-

gina spaima, firească înaintea unei angelofanii. Omului nu îi este dat să întâlnească ființe cerești în fiecare dimineață... Și nu sunt doar simple prezențe, apariții strălucitoare și rapide, ci îngeri care vorbesc. „Femeie, pentru ce plângi?” – spun ei, dând glas celei mai blânde întrebări rostite vreodată.

„Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” – răspunde ea (Ioan 20.13), exprimând cea mai profundă îngrijorare pe care omul o poate trăi pe pământ.

Lacrimile o poartă pe Maria spre o nouă realitate. Acum, „totul se petrece la limita dintre cele două lumi, lumea de jos și Cealaltă lume, unde Isus s-a întors

(click pentru continuare)

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?”

(Luca 24.56)

(click pentru continuare)